

qK 84 box a

Elvina gaar til sin Faders Borg.

Elvina gaar til sin Faders Borg
I sorte flagrende Klæder,
Hun synes at skjule dyb Hjertesorg,
Men aldrig hun sulker eller græder;
Hver Dag hun svinder som Dug for Sol,
Hun ser det og smiler med stille Taal;
Behymret den Moder tilspørger:
"Sig, Datter, hvorför du sørger?"

Hvi er dit Øje saa sygt og mat,
Hvi er dine Kinder saa blege,
Og hvor er din Gang ved Midienat,
Naar Søvn dit Legem stal kvæge?"
"Af, Moder! Jeg elster ej Dagens Lys,
Men Natten er mig saa venlig og lys,
Saa gaar jeg ved Midnattens Tide
Og ser paa de Stjerner saa blide."

"Af, vogt dig, Stjernen er vist ej blid,
Den Pigens Hjerte besører;
Og Maanestinnet gør Kinden hvid,
Og Midnattens Taage udtærer."
"Lad tære Legem, lad blegne Kind,
Men godt er dog Stjerne, og Maanestin,
Og Lillien havre jeg funden,
Som dusker i Midnatsstunden."

LIBRARIUS
Den Moder hun tier og sukker som Hver,
Der vil sit Forsæt fordsølge.

Bed Mat hun Pigen bortvandre ser,
Saa sagte hun efter mon følge,
Bag Haben ligge en Kirlegaard,
Didhen den førgende Pige gaar,
Bag Kirlegaardsmuren bortsæver,
Den Moder det fluer og hæver.

I Natten lyser en Marmorsten,
Til Stenen den Pige banker;
„Stat op, min Elskede, kom, min Ven!
Paa Graven hun sagtelig banker,
En Ødning staar op af Gravens Muld
Og smiler saa rædsom til Pigen huld,
At, hellig Christ sig forbarme;
Hun flynger sig ubi hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Bryst,
Tæt Læber til Læber sig møde;
Pigen hensmelter i rædsomme Lyst
Og flynger sig fast til den Øde,
Paa Graven de sidde som Brudgom og Brud,
Hun hvister saa sagte i Natten ud:
„O Engling, naar vil du modtage
For evig din elskende Mage?“

„I Morgen, Pige, du vorder min Vib,
Saa skal jeg dig evig omarme;
Thi nu har jeg drukket dit sidste Vib,
Udslukket din sidste Varme.“
Bag Kirlegaardsdøren den Moder staar,
Hun gyser og hører de Rædsels-Ord,
Hun blegner og styrter til Jorden,
Som knust af Himmelens Torden.

„At, bed for din syndige Sjæl en Øn!
Bed, Barn, og fly med din Moder,
At, ve, du Ødning, du er min Søn,
Og Datter, det er din Broder.“

Den Ørde han hørte de Angeststrig,
Og bleg og langsom han hæver sig;
„Ti stille, Moder, ti stille,
Ej Blodet kan Sjælene stille.

Paa Jorden der gælder det store Bud,
Men ikke i Vandernes Rige;
I Ørden der vorder vi Brudgom og Brud,
Hos Gud samles Lige med Lige,
Gå hjem og tag din Datter ved Haand,
I Morgen samles vi Vand med Vand;
Farvel! Hør, Hanerne gale:
De Ørde til Graven de falde.“

Bekendelsen.

Tidt er jeg glad og vil dog gerne græde,
Thi intet Hjerte deler helt min Glæde.
Tidt er jeg sorrigfuld og maa dog le,
At Ingen stal den bange Taare se.

Tidt elster jeg og vil dog gerne sukke,
Thi Hjertet maa sig tavst og strengt tillukke,
Tidt harmes jeg og dog jeg smile maa,
Thi det er Daarer, som jeg harmes paa.

Tidt taler jeg og vil dog gerne tie,
Hvor Ordet ej kan Tanken oppebie;
Tidt er jeg stum og ønsker Tordenrygt,
For at udtsimme det hellemte Brygt.

Tidt er jeg varm og isner i min Varme,
Thi Verden favner mig med frogne Arme,
Tidt er jeg kold og blusser dog derved,
Thi Ingen ane maa min Kærlighed.

Tidt naar jeg paa min Guitar fantaserer,
Jeg stundom da vel ogsaa grubliserer,
Og tænker da paa Skæbnens føre Gang,
— Held Den, der Sorgen lindre kan ved Sang.

O! du, som ene dele kan min Glæde,
Du, ved hvil Barm jeg turde frit udgræde,
O Pige! Hvis du kendte, elstled mig,
Jeg vilde blive mer end lykkelig.

Nærbenhavn.

Faas i Boghandelen Bingaardstræde, Nr. 18, Stuen.
Udskilt hos Bernh. Wenzelstrøm.